

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Punkt 2 sentencji wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 12 lutego 2019 r., Printeos/Komisja (T-201/17, EU:T:2019:81) zostaje uchylony.
- 3) Od Komisji Europejskiej zasądza się wypłatę na rzecz Printeos SA odsetek liczonych według stopy procentowej stosowanej przez Europejski Bank Centralny do jego podstawowych operacji refinansowania, powiększonej o 3,5 punktu procentowego, od kwoty 184 592,95 EUR, za okres od dnia 31 marca 2017 r. do dnia całkowitej spłaty.
- 4) Komisja Europejska zostaje obciążona, poza własnymi kosztami poniesionymi w postępowaniu w pierwszej instancji w sprawie T-201/17, jak i w postępowaniu przed Trybunałem, również kosztami poniesionymi w tych postępowaniach przez Printeos SA.

(¹) Dz.U. C 238 z 15.7.2019.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 21 stycznia 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Înalta Curte de Casație și Justiție – Rumunia) – Consiliul Concurenței / Whiteland Import Export SRL

(Sprawa C-308/19) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Konkurencja – Sankcje nałożone przez krajowy organ ochrony konkurencji – Termin przedawnienia – Działania przerywające bieg terminu przedawnienia – Przepisy krajowe, w myśl których po wszczęciu dochodzenia wykluczona jest możliwość, by późniejsze działanie podjęte w ramach dochodzenia lub postępowania przerywało bieg nowego terminu przedawnienia – Zasada wykładni zgodnej – Rozporządzenie (WE) nr 1/2003 – Artykuł 25 ust. 3 – Zakres stosowania – Artykuł 4 ust. 3 TUE – Artykuł 101 TFUE – Zasada skuteczności]

(2021/C 79/07)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Înalta Curte de Casație și Justiție

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca kasację: Consiliul Concurenței

Strona przeciwna: Whiteland Import Export SRL

Sentencja

- 1) Prawo Unii należy interpretować w ten sposób, że sądy krajowe nie mają obowiązku stosowania art. 25 ust. 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. [101 i 102 TFUE] do przedawnienia uprawnień krajowego organu ochrony konkurencji do nakładania sankcji za naruszenia prawa konkurencji Unii.

- 2) Artykuł 4 ust. 3 TUE i art. 101 TFUE, rozpatrywane w świetle zasady skuteczności, należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie przepisom krajowym, podlegającym wykładni właściwych sądów krajowych, zgodnie z którymi wydana przez krajowy organ ochrony konkurencji decyzja o wszczęciu dochodzenia w sprawie naruszenia przepisów prawa konkurencji Unii jest ostatnim działaniem tego organu, którego skutkiem może być przerwanie biegu terminu przedawnienia w odniesieniu do uprawnienia tego organu do nakładania sankcji i które wyłącza możliwość, by późniejsze działanie podjęte w ramach dochodzenia lub postępowania przerywało bieg tego terminu, jeżeli okaże się – w świetle wszystkich elementów rozpatrywanego systemu przedawnienia – że tego rodzaju wyłączenie stwarza systemowe ryzyko bezkarności czynów stanowiących takie naruszenia, przy czym dokonanie ostatecznych ustaleń w tym względzie jest zadaniem sądu odsyłającego.

(¹) Dz.U. C 263 z 5.8.2019.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 14 stycznia 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State – Belgia) – RTS infra BVBA, Aannemingsbedrijf Norré-Behaegel / Vlaams Gewest

(Sprawa C-387/19) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Zamówienia publiczne – Dyrektywa 2014/24/UE – Artykuł 57 ust. 6 – Fakultatywne podstawy wykluczenia – Środki podjęte przez wykonawcę w celu wykazania swojej rzetelności pomimo istnienia fakultatywnej podstawy wykluczenia – Spoczywający na wykonawcy obowiązek przedstawienia z własnej inicjatywy dowodów podjęcia tych środków – Bezpośrednia skuteczność]

(2021/C 79/08)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Raad van State

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: RTS infra BVBA, Aannemingsbedrijf Norré-Behaegel

Strona przeciwna: Vlaams Gewest

Sentencja

- 1) Artykuł 57 ust. 6 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/24/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie zamówień publicznych, uchylającej dyrektywę 2004/18/WE, zmienionej rozporządzeniem delegowanym Komisji (UE) 2015/2170 z dnia 24 listopada 2015 r., należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie praktyce państwa członkowskiego, zgodnie z którą wykonawca jest zobowiązany do przedstawienia w chwili składania wniosku o dopuszczenie do udziału lub oferty z własnej inicjatywy dowodu podjęcia środków naprawczych w celu wykazania swojej rzetelności pomimo istnienia względem niego fakultatywnej podstawy wykluczenia, o której mowa w art. 57 ust. 4 tej dyrektywy, zmienionej rozporządzeniem delegowanym 2015/2170, w sytuacji gdy obowiązek taki nie wynika ani z mających zastosowanie przepisów krajowych, ani z dokumentacji zamówienia. Natomiast art. 57 ust. 6 wspomnianej dyrektywy, zmienionej rozporządzeniem delegowanym 2015/2170, nie stoi na przeszkodzie takiemu obowiązkowi, jeżeli został on przewidziany w sposób jasny, precyzyjny i jednoznaczny w mających zastosowanie przepisach krajowych oraz gdy o jego istnieniu dany wykonawca został powiadomiony za pomocą dokumentacji zamówienia.